
Katurten 1

Et skuespil af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Katurten 1	4
Metadata om værket	4
Titel	5
1. Akt: I	5

Katurten 1

Kilde Indskrivning af Kaj Munks håndskrevne manuskript, som findes i et gråt kladdehæfte uden sidenummerering og aktinddeling. KMF-nr. 21.08.01

Indledning

Enakteren *Katurten* foreligger i to varianter. Den første er nok den oprindelige. Den er kortere end den anden og indeholder – i modsætning til den – ingen hentydning til krigen. Den dæmpede tone i *Katurten 1*, antydningens kunst, brugen af et symbol – den blomst, der har givet stykket dets navn –, ja, selve tematikken minder lidt om åbningsscenen i *Rosmersholm* – Kaj Munk var en stor beundrer af Ibsen –, mens dialogkunsten i variant nr. 2 er utvivlsomt mere munksk. Begge tekster er i hvert fald et stykke moderne kvindepsykologi og sætter fokus på ægteskabet og moderskabet. Nogle replikker i *Katurten 2* berører tilmed udtrykkeligt abortspørgsmålet.

Handlingen forgår i en idyllisk have en sommermorgen, hvor en botaniklærer uden megen jordforbindelse, og som tror sig lykkelig gift, uvidende har hustruens gamle flamme (en ingeniør) som logerende.

Skuespillet er en såkaldt enakter og tilhører et mindre kendt aspekt af Munks dramatik: dens socialrealistiske side. Fra *Katurten 1* og 2 kan der bl.a. drages paralleller til *Ordet II – En Almanakhistorie* (1934-1935), *Puslespil* (1938) og *Den Kærlighed 1* og *Den Kærlighed 2* (1942). *Katurten* publiceres her for første gang.

Katurten 1

1. Akt: I

Veranda med Blomsterhave ud til blaat Bælt eller Sund.

Adjunkt Bertel Mynthe kommer med Kaffekanden i sin Haand. Han begynder at skænke; da standser Duften fra en Jasmin ham. Han maa ned og snuse til den og kærtegne den lidt. Fra Græsset plukker han en Forglemmigej, som han sætter i Knaphullet.

(1) Bertel Mynthe:

I Glutter^asmaa
med Øjne blaa!
ak sødere jeg ingen saa.

---

^aGlutter: Glut: På dansk bruges ordet hyppigst om et pigebarn eller en ung kvinde. [ODS]

(*Han standser midt i sin Glæde, kigger mod Soveværelset og sukker. Saa skænker han Kaffen færdig og sætter sig til Morgenbordet. Men lidt efter maa han op og snuse til en anden Blomst.*)

(2) Ingeniør Victor Kvarts: (*ind*) Morn!

(3) Bertel: Godmorgen, Hr. Ingeniør, Godmorgen. Værsgod, kom her, tag Plads. Nej, De skal sidde her, saa De kan se Vandet. Nej, ikke der! Haven skal De ogsaa have Udsigten til.

(4) Victor: Ja ja, det er godt, bare jeg har Udsigten til Krydderne.

(5) Bertel: Ja, værsaagod, forsyn Dem nu. Kaffen, om jeg maa bruge saa stort et Ord, har jeg selv lavet. Jeg haaber, De undskylder, jeg er begyndt. Det er ikke korrekt af mig, men Skolen skal jo passes til Tiden. Nu skal De bare værsgod.

(6) Victor: Ja, jeg skal nok værsgod. –

(7) Bertel: Nu lader det endelig til at blive Sommer.

(8) Victor: De skal se den falder paa en Lørdag ligesom i Fjor.

(9) Bertel: Ja, maaske ja. Hahaha, ja. – Har De ellers sovet godt i Nat, Hr. Ingeniør.

(10) Victor: Det har jeg smænd ikke lagt Mærke til.

(11) Bertel: Nej saamænd. Det kan De have Ret i. Der er ret betænkt en dyb Sandhed i det, De der sagde.

(12) Victor: Hvadbehager? Naa ja. For min Skyld gerne.

- (13) Bertel: Ja, jeg mener: det er en Ejendommelighed ved Livet, at naar der ikke er noget at bemærke, saa gaar det godt. Det er det onde vi lægger mærke til. Det er det, der virker overraskende. Derved stempler det onde egentlig sig selv som naturstridigt.
- (14) Victor: Det kan man maaske uddybe min Randbemærkning¹ til
- (15) Bertel: De finder mig pedantisk, Hr. Ingeniør. Det er jeg sikkert ogsaa: Det er et af de faa Fortrin, der er ved mig. Jeg opholder mig helst ved de smaa Ting. I Bagatellerne finder jeg Livets Mening.
- (16) Victor: Ja, hvorfor ikke? Hvis der virkelig er nogen, kan man vel lige saa godt finde den der som andetsteds.
- (17) Berthel: ² Den lille Blomst ved Alfarvej – jeg kan standse og lytte til den – – –
- (18) Victor: De mener vel: se paa den?
- (19) Bertel: Nej, om Forladelse! jeg mener: lytte til den. Den taler for mig højere end de største Kanoner. Den holder mig en Prædiken om Livets Grund og livets Maal – – –
- (20) Victor: Ja, mit Omraade er jo ikke Botanikken.
- 3
- (21) Bertel: Vi kan ikke alle være det bedste i Livet. Børn og Blomster er det herligste, jeg ved. Som Botaniklærer faar jeg Lov til at aabne Børnenes Øjne for Blomsternes Skønhed. Noget ædlere kunde jeg ikke ønske mig.
- (22) Victor: Saa er det jo kedeligt, De ikke selv har nogen Rollinger.
- (23) Bertel: Hvad? He! Ja. He. – Jeg har jo kun været gift i 2 $\frac{3}{4}$ Aar.
- (24) Victor: Nøj, det er gaaet bedre med Blomsterne; der har De haft mere Held med Dem.
- (25) Bertel: Savner De ikke et Hjem, Hr. Ingeniør.
- (26) Victor: Hjem? Næ, jeg har jo rejst saa meget. I Siam.⁴ Og paa Island. Og – nej, jeg har haft Hjem mindst i 5 Verdensdele. Hjem har jeg haft mere end nok af.
- (27) Bertel: Men De er dog ikke gift?
- (28) Victor: Naa ikke? Nej, maaske. Det har jeg saamænd heller ikke lagt Mærke til. Jeg har aldrig savnet noget. Jeg er tilfreds med mig selv og med mit Arbejde.
- (29) Bertel: De har jo ogsaa et ædelt Fag. At bygge Broer, skabe Forbindelse mellem levende Mennesker, hjælpe os til at komme hinanden nærmere....
- (30) Victor: Der har vi nok Fruen
- (31) Bertel: Ah, det var dejligt, lille Sanne. Kommer du nu? Ja, for Klokken min Ven...

¹*Randbemærkning*: Ordet betegner en anmærkning, glose, note eller vedtegning ofte i randen af en bog, et manuskript eller lignende. [ODS]

² Munk bryder her med sin hidtidige staveform af navnet.

³*Botanikken*: Betegner læren og videnskaben om planter. [ODS]

⁴*Siam*: Indtil 1939 og i perioden 1945-1949 navnet på Thailand. [DSD]

- (32) Sandra: Jeg er der strax. (*Gaar ind igen.*)
- (33) Victor: Sandra ser frisk ud.
- (34) Bertel: Min Hustru er min Haves skønneste Blomst. Det lyder banalt, det ved jeg nok, men gør det noget, naar det er sandt? Naa, men hvor lagde jeg min Flora?⁵ Nu vil De nok gøre Dem det hjemligt her de 8 Dage, Deres Arbejde her i byen varer. Sanne er jo lidt ensom. Skolen lægger beslag paa 6 Timer af min Dag 6 Dage⁶ om Ugen. Det er jo lidt synd for Sanne. Jeg er lykkelig for at have lært Dem at kende. Sanne trænger til Selskab, og et Par gamle Skolekammerater som De og hun har jo altid nok at drøfte.
- (35) Victor: Jo, vi to har altid kunnet sludre sammen.
- (36) Bertel: Naa, kommer du nu, min Ven. Nej, nu kan du tage min Plads. Ikke der, saa faar du Solen i Øjnene. Og heller ikke der! saa brænder den i din Nakke og giver dig Hovedpine. Tag nu min Plads, min Pige.
- (37) Sandra: Herregud, lille Bertel, nu sidder jeg her, hvor jeg har sat mig.
- (38) Bertel: Maa jeg skænke dig en Kop Kaffe. Saadan, min Ven.
- (39) Sandra: Ja, og nu slaar Klokken. Nu skal du løbe.
- (40) Bertel: Det skal jeg, Kæreste. Tak, at du altid er omsorgsfuld for mig. Paa Gensyn til Middagen! Nej, tag nu Overkrydderen, lille Sanne, den holder du jo mest af, tag nu — — —
- (41) Sandra: Løb saa med dig, Mand.
- (42) Bertel: Farvel! Farvel! Og hav det godt sammen. Paa Gensyn! (*ud*)
- (43) Sandra: Godmorgen.
- (44) Victor: Hvad?
- (45) Sandra: Jeg sagde Godmorgen.
- (46) Victor: Naa, du sagde Godmorgen. Gudbevares, jamen det skal ikke staa paa mig. Saa siger jeg ogsaa Godmorgen.
- (47) Sandra: Hvordan har du sovet i Nat?
- (48) Victor: Tror du, jeg har sovet?
- (49) Sandra: Ja, har du ikke? Var Sengen ikke god nok.
- (50) Victor: Der manglede noget i den.
- (51) Sandra: Saa skal du faa en extra Hovedpude til næste Nat.
- (52) Victor: Ja Tak, saa kan jeg næsten ikke forlange mere.
- (53) Sandra: Du har været meget rundt i Verden, mens jeg har siddet her, hvad, Hugo.
- (54) Victor: Hvorfor siger du Hugo?

---

⁵*Flora*: Bog med beskrivelse af et områdes planter, ofte med skitser og billeder til bestemmelse af dem. [DSD]

⁶*6 Dage*: Ved lov nr. 235 af 27. maj 1970 om ændring af lov om folkeskolen blev femdages-ugen indført med virkning fra den 1. august 1970. [FSS]

- (55) Sandra: Hvad?
- (56) Victor: Jeg siger, hvorfor siger du Hugo?
- (57) Sandra: Hvadbehar? Har du glemt, jeg kaldte dig Hugo? vil du bilde mig ind, du har glemt min lille Skoletøsevits med at kalde dig Victor Hugo.
- 7
- (58) Victor: Naa, den! nej, hvor kunde du tro, jeg kunde glemme den? (*De mønstrer hinanden.*)
- (59) Sandra: Nu lader det endelig til at blive Sommer.
- (60) Victor: Du skal se, den falder paa en Lørdag lige som i Fjor. Hvorfor har du giftet dig med en Idiot?
- (61) Sandra: Hvadbehar? Naa, det? Det er, fordi der ikke er andet end Mænd at vælge imellem for et stakkels Pigebarn. Hvad vilde du ellers have, jeg skulde gøre.
- (62) Victor: Hvorfor har du taget en af de værste da?
- (63) Sandra: Synes du, lille Hugo, jeg havde handlet klogere ved at tage dig?
- (64) Victor: Ja. Og ja. Og atter ja. Men se, det kommer jo ikke i Betragtning.
- (65) Sandra: Hvorfor ikke?
- (66) Victor: For mig kunde du ikke faa.
- (67) Sandra: Prøvede jeg paa det?
- (68) Victor: Ne-øj, det gjorde du vel ikke.
- (69) Sandra: Naa, dog ikke.
- (70) Victor: Det var du for klog til. For du vidste, der var vinket af.⁸ Men du kan ikke nægte, du vilde gerne.
- (71) Sandra: (*smiler.*)
- (72) Victor: Vel?
- (73) Sandra: Hvad er det egentlig, der har givet dig den enorme dumme Selvtillid?
- (74) Victor: Det er Damerne.
- (75) Sandra: Er vi virkelig saa forgabet i dig?
- (76) Victor: ja
- (77) Sandra: Hvad ligger det i?
- (78) Victor: Spørg dig selv.
- (79) Sandra: Du skrev til mig, Victor, at du har bestemt dig til at blive herhjemme nu?
- (80) Victor: Naa, skrev jeg det!

---

⁷Victor Hugo: Victor Hugo (1802-1885) - fransk romantisk digter bedst kendt for romanerne "Klokkeren fra Notre Dame" (1831) og "De elendige" ("Les Misérables") (1862). [BOE]

⁸der var vinket af: Udtrykket i en fast forbindelse, som her betyder "det bliver der ikke noget af" eller "det er der sat en stopper for". [ODS]

- (81) Sandra: Du har taget mod en Stilling til Efteraaret, saa vidt jeg forstod. Saa skal du vel til at have eget Hjem nu?
- (82) Victor: Jo. Nej: Jeg har et udmærket Pensionat.
- (83) Sandra: Apotekerens kender lidt til dig.
- (84) Victor: Naa. Hvad hedder de?
- (85) Sandra: Fruen fortalte mig, at du havde lejet Lejlighed fra Oktober?
- (86) Victor: Naa.
- (87) Sandra: Der er vel ikke en lille Pige paa Trapperne.
- (88) Victor: Du kunde da ikke tro, jeg er saa stor en Idiot, at jeg nogensinde vil gifte mig. Jeg henholder mig til Nordmandens Ord: hvorfor holde Ko, naar man kan købe Mælk? Cigarer har du ingen af?
- (89) Sandra: Det kan du stole paa, jeg ikke har. Men har *du* nogen, skal jeg gerne ryge en for dig.
- (90) Victor: Det var pænt af dig. Værsenarti! (*Lang Pause*) Hvorlænge er det nu siden, vi gik i Skole sammen, Sandra.
- (91) Sandra: En halv Snes Aar. (*Lang Pause*)
- (92) Victor: Har du lagt Mærke til, hvor hyggeligt vi sidder og snakker sammen? Akkurat ligesom dengang. Det er lige samme Facon. Det er sjov med dig, du er faktisk det eneste Kvindebarn i hele Verden, jeg kan sludre med.
- (93) Sandra: Har du prøvet alle de andre?
- (94) Victor: Saadan cirkus med et rundt Tal: ja.
- (95) Sandra: Hvor maa det være spændende saadan at flyve rundt over hele Jordkloden.
- (96) Victor: Der er ikke noget kedeligere end at være Ingeniør. Man rejser fra Sted til Sted. Og det ene Sted er Pigerne saadan, og det andet Sted er de saadan. Og der er ingen Steder, hvor de er som dig. Hvad var det, vi kom fra? Jeg syntes, der var noget, jeg spurgte dig om? Naa jo. Hvorfor har du giftet dig med en Idiot.
- (97) Sandra: Jeg ved det ikke. Jeg kan ikke sige dig det, Hugo. Men jeg tror, jeg ved en Forklaring paa det.
- (98) Victor: Og hvad er den saa?
- (99) Sandra: Det er den, at jeg elsker ham.
- (100) Victor: Det er en morderlig skidt Forklaring. Har du ikke een til. Bare en lille en. En ganske lille bitte en til.
- (101) Sandra: Jeg vilde gerne gøre dig den lille Glæde, Hugo, hvis jeg bare kunde. Men jeg kan ikke.
- (102) Victor: Du skrev et Brev til mig, lige inden — — — et Par Maaneder inden Brylluppet.

- (103) Sandra: Gjorde jeg. Det var da mærkeligt. Det har jeg glemt.
- (104) Victor: Jeg svarede dig ikke paa det.
- (105) Sandra: Naa, ikke. Naa. Ja, det har jeg altsaa ogsaa glemt.
- (106) Victor: For jeg mente – det var jo ikke noget, der kom mig ved. Vel?
- (107) Sandra: Nej, selvfølgelig ikke, nej, det er da klart. Det er dog utroligt, som Jasminerne blomstrer. Det er første Gang i Aar, jeg rigtig mærker det.
- (108) Victor: Jo, de lugter godt. – Sig mig, var det for min Skyld, du giftede dig med med ham her?
- (109) Sandra: For din Skyld! Men Gud i Himlen, hvad mener Mennesket?
- (110) Victor: Og I er lykkelige sammen altsaa?
- (111) Sandra: Det kan du stole paa, vi er.
- (112) Victor: Og det har nu varet i 3 Aar.
- (113) Sandra: Det har varet i 3 Aar til September.
- (114) Victor: Og I er stadig lige lykkelige, du og Bibliotekaren?
- (115) Sandra: Bertel er Adjunkt i Botanik.
- (116) Victor: Ja ja. Han er Bibliotekar i Blomster. Det er jeg ligeglad med. Hvad var det, der førte jer sammen, om jeg maa spørge.
- (117) Sandra: Det var nærmest vor fælles Interesse for Botanik.
- (118) Victor: Skvalder! Du har aldrig interesseret dig for Blomster.
- (119) Sandra: Ikke som Barn. Men siden jeg blev større. Blomster er saa uartige, du. Der er f. Ex. en, der hedder Katurt. Mod Regnvejr da lugter den lige som Hunkat. Hankattene rundt om fra Villaerne kommer spændende og tror, der er Eventyr i Luften. Og naar saa de kommer, ha, saa staar der bare en Blomst.
- (120) Victor: Vandet er morderlig blaat i dag.
- (121) Sandra: Naa, er det det. Ja, det er jo pænt af det. – Du, Victor.
- (122) Victor: Naa?
- (123) Sandra: Du kan tro, jeg har tit tænkt paa dig. Efter at Far fik Hospitalet her og vi flyttede til Byen her, er mit Liv gaaet saa stille. Jeg har tit tænkt paa dig, der fartede rundt over Havene. Tænk, at man kunde have været med dig. Tænk, om man havde taget dig dengang!
- (124) Victor: Der var jo et Par Formaliteter, der var i Vejen.
- (125) Sandra: Hvad var det for et Par?
- (126) Victor: For det første vilde jeg jo ikke have dig.
- (127) Sandra: Nej!
- (128) Victor: Og for det andet, saa var der jo det, at hvad Ægteskab dengang angik, saa var du saavidt jeg husker, kun 13 Aar
- (129) Sandra: Kan du huske, hvad du sagde til mig.

- (130) Victor: Om hvad?
- (131) Sandra: Du sagde til mig en Aften: Der er Stof i dig, Tøs, til en Skøge.
- (132) Victor: Haha, det havde jeg læst i en Roman.
- (133) Sandra: Det vidste jeg ikke. Jeg troede, det var rigtigt. Jeg følte mig voldsomt smigret. Hvor var vi nogle dumme Børn, hvad, Hugo, dumme, dumme, dumme. Det er godt, vi er blevet klogere nu.
- (134) Victor: Denne her Lejlighed, jeg har lejet til Vinteren – du kunde vel ikke tænke dig at give mig lidt Raaad med at indrette.
- (135) Sandra: Det vil jeg da forfærdelig gerne.
- (136) Victor: Hvis du f. Ex ligefrem vilde tage ind en Dag og se paa den?
- (137) Sandra: Det kunde da være uhyre spændende.
- (138) Victor: Er det virkelig sandt, at du elsker ham, Underkrydderen?
- (139) Sandra: Brændende, kære du, vildt⁹ Jeg skal sige dig, han er den komplette Mod-sætning til min første Kærlighed. Han er saadan en fin Mand
- (140) Victor: Alexandra! lad være at skabe dig. Du skal ikke spille Komædie for mig. Jeg er den første, der har kysset dig. Jeg ved nok, hvordan du er. Du skal ikke være gift med et Pjok, der render rundt og pylrer og pusler om dig og tror, du er en Blomst i en Urtepotte. Du skal være gift med en Mand, der ved, at du er en Kvinde.
- (141) Sandra: Er det et større Arbejde, du skal udføre her i Byen?
- (142) Victor: Det er den Bro, de bygger paa. Vi Ingeniører kan jo 2 Ting. Vi kan bygge Broer, og vi kan sprænge dem i Luften.
- (143) Sandra: Var jeg virkelig ikke mere end 13 Aar dengang.
- (144) Victor: Det ved jeg ikke, det var du vel ikke. Jeg var 19.
- (145) Sandra: Saa gik der 3 Aar, vi ikke saas. Du var en sjov Grandfætter. Hvert tredie Aar opsøgte du mig for at fortælle mig, at du ikke vilde gifte dig.
- (146) Victor: Men dennegang, Alexandra – –
- (147) Sandra: Ja, dennegang er der gaaet 5 Aar. Vi begynder at blive gamle, Victor. Vi skal nok regne med, det er sidste Gang.

---

⁹ Følgende tekststykke er overstreget: ”Lige fraset, at jeg ikke kan udholde ham. Og aldrig har kunnet. Det ved du jo meget godt. Hvorfor spørger du saa dumt. Du kender mig jo. Du er da for Fanden den første, der har kysset mig, ikke? Hvordan skulde jeg holde ud at være gift med en Mand, der tror om mig, at jeg er en Blomst Senerarie eller Nattens Dronning eller en anden Nolimetangere-Blomst. Han pusler og pylrer om mig baade Dag og Nat. Han vender mig, saa jeg faar Sol nok, og vender mig igen, saa jeg endelig ikke faar for megen Sol. Han lader mig ikke ene et Minut [Sætningen afsluttes ikke med et punktum.] Var der ikke den Skole til at aflaste mig, saa – ja, saa gik jeg ud. Han aner intet om Livet, har ikke Begreb om Kvinder. Jeg er sikker paa, ja det ved Gud jeg er, at han paa sin Bryllupsdag var Jomfru endnu”.

¹⁰ Sætningerne ”at jeg er en Blomst Senerarie [ordet er vanskelig at tyde i manuskriptet] eller Nattens Dronning eller en anden Nolimetangere-Blomst. Han puster og pylrer om mig baade Dag og Nat. Han vender mig, saa jeg faar Sol nok, og vender mig igen, saa jeg endelig ikke faar for megen Sol. Han lader mig ikke ene et Minut [Sætningen afsluttes ikke med et punktum.] Var der ikke den Skole til at aflaste mig, saa – ja, saa gik jeg ud. Han aner intet om Livet, har ikke Begreb om Kvinder. Jeg er sikker paa, ja det ved Gud jeg er, at han paa sin Bryllupsdag var Jomfru endnu.” er her overstreget.

- (148) Victor: Sandra, der er maaske ikke ret mange Mænd der har haft saa meget med Kvinder at gøre som mig, og der er visst ingen, der forstaar sig saa lidt paa dem. Jo mere jeg har haft med jer at gøre, des mindre begriber jeg af jer. Hvis jeg nu spurgte dig ret ud – – –
- (149) Sandra: Om hvad?
- (150) Victor: Ja, om hvad? Jeg mener – din Mand var saa venlig at tilbyde mig at bo her alle de 8 Dage mit Arbejde varer. Men du har jo ingen Pige. Vil du ikke hellere have, jeg flytter paa Hotel?
- (151) Sandra: Jeg vil forfærdelig gerne, at du betragter vort Hjem som dit.
- (152) Victor: Du sagde ikke: mit Hjem.
- (153) Sandra: Man skulde ikke tro om dig store grove Mandfolk, at du havde saa fint Øre for Nuancer.
- (154) Victor: Det er ogsaa kun for Nuancer hos dig? – Jeg tror, din Mand er ked af, I ikke har en lille.
- (155) Sandra: Det er meget pænt af dig, lille Hugo, forfærdelig pænt. Men vi har kun været gift i et Par Aar. Vi vil vente et stykke Tid endnu og prøve, om vi ikke kan klare det ved egen Hjælp.
- (156) Victor: Alexandra!
- (157) Sandra: Nej, nej, nej, saadan maa du ikke kalde mig. Det lyder alt for patetisk. Den eneste, der har kaldt mig det, var en gammel Onkel med Kalveknæ. Du bliver ligefrem kalveknæet bare af at kalde mig det. Undskyld jeg griner.
- (158) Victor: Du har altid haft saa let til at le, du, Sandra. Men – men – men – nu er Cigaren røget ud.
- (159) Sandra: Ja, det er den nok, Hugo.
- (160) Victor: Vi kunde jo tænde en ny.
- (161) Sandra: Jeg er bange, Arbejdet venter.
- (162) Victor: Ja. jeg – Jeg kigger lige ud til Dæmningen. Og saa – saa rejser jeg. Jeg behøves visst ikke mere, har jeg Indtryk af –
- (163) Sandra: Men hjælpe dig med den Lejlighed – hvis jeg bare kan – det vil jeg da gerne.
- (164) Victor: Ja Tak, Sandra. Det er godt, du. Det er storartet. Men saa – Farvel da.
- (165) Sandra: Farvel, min Ven. Vil du have en Blomst i Knaphullet, inden du gaar.
- (166) Victor: Ja Tak, hvis du – Næ, mange Tak, dette her med Botanikken er ikke noget for mig. Men altsaa jeg *er* gaaet. Definitivt. (*ud*)
- (167) Sandra: (*er alene.*)
- (168) Bertel: Aah, min kære Pige, kan du begribe – for første Gang i mit Liv har jeg haft uorden i mine Skolesager. Jeg glemte Botanikken. Naa, her ligger den. Jeg maa

skynde mig. Men et Kys *skal* du nu have. Men kære, du har vaade Kinder. Du har grædt.

(169) Sandra: Grædt, nej, hvor kan du tro, min Ven. Det er bare – jeg syntes, Jasminerne duftede saa dejligt. Saa stak jeg Ansigtet helt ned mellem dem. Det er bare Morgendugg. Kan du ikke mærke, jeg dufter af Jasminer.

(170) Herbert: ¹¹. Jo, det gør du. Sandelig gør du det. Jasminerne har smittet af. Du er yndig, Sanne, yndig. Ved du, hvor glad jer er for dig, du

(171) Sandra: Saa saa saa.

(172) Herbert: Hør, det gaar aldrig an med Kærlighed midt i Timen. Der staar ikke Elskov paa Timeplanen. Det er et Fag, vi slet ikke dyrker i Skolen. Jeg løber, du. – Og Ingeniøren er her vel til Middag.

(173) Sandra: Der var Telefon til ham. Han blev pludselig kaldt til København.

(174) Herbert: Det er kedeligt. Jeg kunde godt lide ham. Jeg syntes, han var en djærv¹²Fyr. Men han kommer vel snart igen.

(175) Sandra: Jo, mon ikke.

(176) Herbert: Hør, Sanne.

(177) Sandra: Naa.

(178) Herbert: Der – ja, undskyld, men – ja, jeg mener – der – der har vel ikke – der har vel ikke engang været noget mellem ham og dig – mellem jer to.

(179) Sandra: Men lille søde Herbert, hvor kan du tro det? Han har bare været min gode Ven og Kammerat i Skolen. Du ved da godt, jeg aldrig, aldrig har brudt mig om nogen andre end dig.

---

¹¹ Sandras mand benævnes nu "Herbert" i stedet for "Bertel".

¹²*djærv*: Bruges her i betydningen ærlig, oprigtig, frejdig eller retskaffen. [ODS]